DE OORLOG IN HET DUISTER

ROMAN VAN LUDWIG WOLFF

(Vervolg)

Het meisje zeide: „Mevrouw zal u direct ontvangen. Gaat u zoolang in de voorkamer zitten."

Hij nam geduldig plaats en stak een sigaret aan.

Het meisje riep brutaal:

„Hier wordt niet gerookt!"

Heinersdorff lachte luid en opende de deur die naar de gang leidde.

„Hier op den drempel mag ik zeker wel rooken?"

Zij gaf geen antwoord.

„Wanneer mevrouw zoo ver is, roep me dan."

Hij leunde tegen den muur en stak de eene sigaret aan de andere op.

Het begon in de gang reeds te schemeren toen het meisje de deur opende en hem met een beleedigd gezicht verzocht binnen te komen.

Hij legde zijn jas af en werd in een mooie, rustige kamer gelaten.

„Mevrouw komt dadelijk."

Hij bleef bij de piano staan en wachtte.

Eindelijk verscheen Anna Hafström en keek hem met groote verbaasde oogen aan.

Hij boog en zeide:

„Goeden avond."

Zij gaf hem geen antwoord en staarde hem onafgewend aan. Heinersdorff hield dat rustig uit en nam haar ook op. Zij was een groote, gevulde vrouw die misschien vijf en twintig jaar tellen kon.

Het dichte, aschblonde haar was in een eenvoudige wrong opgenomen. Het bleeke gelaat was hard en toch ook week. Om haar mond lag een bittere trek. Haar blauwe oogen fonkelden als staal.

Zij vroeg weifelend:

„Met wien heb ik het genoegen?"

Hij antwoordde ontstemd:

„Ik ben de kapelmeester Brugger."

„Is u de kapelmeester Brugger?" vroeg zij twijfelend en lachte een weinig.

„De directeur Süszkind droeg mij op u te bezoeken en u te vragen uw liederen eens met mij te repeteeren."

Zij trad langzaam op hem toe en reikte hem haar hand. Hij keek de lucht in en nam de hand niet aan. Een domme, onverklaarbare woede steeg plotseling in hem op.

Anna Hafström liet haar uitgestrekten arm zinken en vroeg:

„Is u al eens hier geweest?"

„Jazeker. De vorige week. Vandaag wacht ik al drie uur."

Zij zeide zachtjes:

„Vergeef me . . . ."

Hij antwoordde bitter.

„Een arme pianist is immers weerloos?"

Zij wees hem een stoel bij de tafel:

„Gaat u als 't u blieft zitten."

Hij zette zich bij de piano en deed de klep open.

„Wilt u nu zoo genadig zijn," zeide hij met bijtende beleefdheid, „uw liederen met mij te repeteeren?"

„Ja, zeker."

Zij stond op en haalde muziek.

„Was u reeds vroeger pianospeler in een cabaret?"

„Neen."

Hij begon te spelen.

Zij beproefde te zingen, maar brak af na eenige maten.

„Ik ben te zenuwachtig, u moet nog een beetje geduld hebben."

Hij zuchtte hoorbaar.

„Zooals u wilt."

Zij liep heen en weer door de kamer.

„Mag ik u een kop thee aanbieden?"

„Neen, dank u."

Zij reikte hem een doos cigaretten.

„Wilt u rooken?"

„Dank u. U kunt niet tegen den rook."

„Wie zegt dat?"

„Ik moet dat wel aannemen, daar uw dienstmeisje mij het rooken in de voorkamer verbood. Ik was gedwongen in de gang te staan rooken."

Zij nam de doos cigaretten en wierp die in een hoek.

Hij verheugde zich over haar toorn.

„Neemt u mij deze onbehoorlijkheid niet kwalijk," verzocht ze. „Uw gezicht maakt mij zoo zenuwachtig."

„Dan zal ik vertrekken."

„Neen, blijf alstublieft. Zoo was 't niet gemeend, uw gezicht komt mij zoo bekend voor." — Hij schrok even. Het zou hem pijnlijk geweest zijn nu reeds ontdekt te worden.

„Ik weet niet wat ik van u denken moet," ging ze voort. „Ik martel mijn hoofd met er over te denken wat u eigenlijk voor hebt."

Hij glimlachte hooghartig:

„U aan de piano te accompagneeren, juffrouw Hafström."

Ernstig antwoordde zij:

„U moet mij niet voor een domme vrouw houden. Dat beleedigt mij; u is toch geen pianist?"

„U wilt mij mijn broodje afnemen," spotte hij.

Zij wees op zijn handen:

„Een beroepsspeler heeft zulke nagels niet."

Hij trok de schouders op:

„Het spijt mij dat mijn nagels uw ergernis opwekken."

Zwijgend ging zij naar het raam.

Hij keek op de klok en vroeg:

„Zullen wij niet opnieuw beginnen? Het is al laat."

Zij gaf geen antwoord.

„Ik krijg maar vier kronen voor de repetitie."

Zij draaide zich haastig om en deed het electrisch licht ontbranden. Toen nam zij een twintigkronenbiljet uit een bureaulaatje en reikte hem dat toe.

„U zult mij zeker wel toestaan dat ik u voor den verloren tijd schadeloos stel."

Een dierenvriendin.

Een aardig kiekje dat op sprekende wijze de gehechtheid van het huisdier aan zijn verzorgster in beeld brengt. *(foto A. Kleymans).*

„Ik ben in betrekking bij den directeur Süszkind en niet bij u."

Hij schoof het geld terug.

Zij begon plotseling uitbundig te lachen.

„'t Zal u toch niet gelukken onaangenaamheden met mij te krijgen, mijn waarde."

Hij blikte haar verbluft aan.

„Ik heb van het eerste oogenblik af geweten," riep zij vroolijk, „dat wij vrienden zouden zijn."

Hij werd door haar plotselinge vroolijkheid meegesleept en glimlachte.

Zij ging aan de piano zitten en zong een Zweedsch volkslied, een zonderling lied, waarvan de tekst slechts uit twee woorden scheen te bestaan: *Och sag vid sag jag sag hvarthelst jag sag.*

Zij zong met een betooverende, kinderlijke onbevangenheid, en haar gezicht straalde van vroolijkheid. Hij luisterde, geheel er in opgaande, naar haar warme, innige stem.

Toen zij geëindigd had, keerde zij zich naar hem toe en vroeg:

„Mooi, hè?"

„Prachtig," antwoordde hij geestdriftig.

Zij sprong op en haalde een sigaret.

„Nu moet u echter een vredessigaret met mij rooken."

„Gaarne, juffrouw Hafström."

Zij gaf hem vuur.

„Wat was dat voor een lied?" vroeg hij.

„Dat is een volkslied uit mijn geboorteland. Uit Gudmundra." Haar staalblauwe oogen staarden omhoog. „Weet u waar Gudmundra ligt?"

„Ik heb er geen flauw idee van."

Zij zeide met iets droomerigs alsof zij een sprookje vertelde:

„Gudmundra ligt aan den Angermanelf. Daar ben ik thuis. In Angermanland, waar de groote bosschen zijn."

Na een poos vroeg hij:

„Zingt u die Zweedsche volksliederen in het cabaret?"

Zij antwoordde toornig:

„Voor die beesten? Neen, mijn waarde. Die liederen zing ik slechts voor mijn vrienden."

Zij begon een brutaal tingel-tangeldeuntje van Aristide Bruant.

„Dat en zulke dingen krijgen de heeren in het cabaret te hooren; zij willen immers niets anders!"

Ze stond op en zei zwaarmoedig:

„Het is jammer van me, geloof me, meneer de kapelmeester."

Het beschaamde hem een weinig dat ze kapelmeester tegen hem zei. Hij vroeg aarzelend:

„Zullen wij nu de liederen eens doorstudeeren?"

„Dat is niet noodig," antwoordde zij vriendelijk. „We zullen elkaar wel begrijpen."

Zij reikte hem haar hand, die hij kuste.

„Ik bied u mijn verontschuldigingen aan," zei hij, „ik was onwellevend."

„Och hemel, u zult ook uw leed hebben."

Een bittere trek lag weer om haar mond.

Heinersdorff reed in nadenken naar huis om zijn bagage in orde te brengen. Dan ruimde hij zijn schrijftafel op en verscheurde alle brieven en papieren die zich daarin opgehoopt hadden. Hij wilde niets voor vreemde oogen achterlaten. Men kon toch nooit weten. Laat in den avond was hij met dat werk gereed.

Nu kwam het zwaarste en bitterste: het laatste harde afscheid van Hedwig.

Hij wachtte zijn verloofde af in de Gloriettestraat. Toen hij haar zag begon zijn hart te kloppen. Hoe edel was haar gang! Hoe liefdevol lachte zij hem reeds van uit de verte tegen!

Hij drukte teeder haar hand en vond geen woorden.

Een wonderlijke beklemdheid perste hem de borst samen.

In den mooien winterdag liepen zij den berg omhoog, naar de kluizenaarswoning.

„Ik kan het je aanzien," begon zij, „dat je mij iets te vertellen hebt."

Hij antwoordde zuchtend:

„Je kunt immers gedachten lezen, Hedwig."

„Bij jou is dat niet moeielijk. Je gezicht is voor mij als een opengeslagen boek."

„Dan moet ik wel heel voorzichtig zijn."

„Je hebt niets te verbergen, lieveling," zeide zij trotsch. — Een lichte blos breidde zich over zijn voorhoofd uit.

„Nu, zeg op dan George!"

Hij vermande zich en zei zoo onbevangen mogelijk:

„Ik heb besloten je raad op te volgen."

Zij vroeg snel:

„Ga je op reis?"

„Ja Hedwig."

Haar oogen glinsterden.

„Daar ben ik blij mee, heel blij. Het is 't beste wat je nu doen kunt."

„Dat heb ik ook ingezien."

Na een poos zeide ze:

„Iederen avond bad ik God dat je vertrekken zoudt."

Hij lachte.

„Dat is een mooie liefde van je!"

Zij antwoordde met een ernstig gezicht:

„Die reis is noodzakelijk voor je. Je verbittert je hier en wordt onrechtvaardig en ongeduldig."

„Je overdrijft, liefste."

„Ik voel het. In het buitenland word je weer jezelf. Daarom ben ik er blijde over."

Hij dacht met een vleug van treurigheid:

„Eigenlijk moest men nergens blijde om zijn!"

Zij stonden boven op den heuvel, hand in hand en bezagen het witte landschap. De zon was ondergegaan en de sneeuwvlakten schemerden blauwachtig.

„Het voorjaar komt nu spoedig," zeide zij zacht. „Ik voel het reeds in mijn bloed."

Zijn hart sidderde.

„Ik voel het verlangen al naar warme zon, naar groene weiden en lichte bosschen."

Hij staarde zwijgend naar het vertrouwde landschap.

„Herinner je je, lieveling, den mooien dag dat wij in het bosch van Weidlingau bij het graf van den ouden Laudon zaten?"

„Ik herinner 't mij."